

2. adventna nedelja
Pirniče, 9. decembra 2018
»Mir pravičnosti«

Dragi bratje in sestre!

Ko smo z minulo, prvo adventno nedeljo začeli sveti adventni čas sem v pridigi omenil, da advent pravzaprav ponazarja obdobje stare zaveze, ko so ljudje v hrepenenju in upanju na Božji poseg v svet, pričakovali prihod kralja, ki bo človeštvu spet prinesel mir in pravičnost. Zato prva svečka na adventnem vencu pomeni upanje. Upanje, da se končno uresniči obljuba, ki jo je po prvem grehu Bog dal človeku: obljuba, da bo Bog nekoč vendarle poslal svojega maziljenca, poslanca, ki bo hudiču strl glavo, premagal greh in svetu spet prinesel prvotno nedolžnost. Prva adventna nedelja je torej nedelja upanja.

Druga sveča na adventnem vencu simbolizira mir. Navdih za to so vrstice iz današnjega prvega berila iz knjige preroka Baruha, ki govori Jeruzalemu: *»Bog ti bo za vekomaj dal ime: 'Mir pravičnosti in veličastvo bogočastja.'«* Ta ki prihaja, ta ki ga čakamo, bo Jeruzalemu - nam, bratje in sestre - prinesel mir; Mir pravičnosti.

Miru je danes vsepovsod premalo. Pa ne le tistega miru, ki si ga želimo, da bi zavladal med sptimi narodi, sptimi sosedi, sptimi sodelavci. Manjka nam tistega globokega notranjega miru, ki se naseli v človeku, ko spozna, da je vse tako, kot mora biti. Da je storil vse, kar je bilo potrebno storiti, in sprejme, da so v življenju določene stvari, ki se jih spremeniti ne da. Notranji mir raste iz zavesti, da se ničesar v svetu ne zgodi, ne da bi bilo to del Božjega načrta. Iz zavesti, da ljudje vidimo le posamezne kamenčke v mozaiku, Bog pa gleda na mozaik v celoti. Dogodki, ki se nam morda zdijo tragični ali ponesrečeni, imajo morda v Božji perspektivi povsem drugačen pomen. Nekaj, kar se nam v danem trenutku zdi zgrešeno, bo morda na dolgi rok imelo povsem drugačne posledice, kot si jih danes lahko predstavljamo. Ko to sprejmemo, se v nas naseli mir. Mir izvirajoč iz zaupanja, da Bog že ve kaj dela in kaj dopušča. Mir izvirajoč iz vere v to, da je Bog usmiljen in da nas neskončno ljubi.

Ko se je Jezus poslavljajal od svojih učencev jim je na srce položil te besede: *»Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši«*. Mir, ki ga daje svet je vsiljeni mir: mir, ki med državami vlada zgolj zato, ker se bojijo druga druge. Tudi v diktatorskih režimih vlada mir, saj ga zagotavljata vojska in policija. Nenazadnje tudi v družinah, kjer se otroci bojijo trde očetove roke, na videz vlada mir. A tak mir je mir strahu. Jezus pa

prinaša drugačen mir, mir ki izvira iz ljubezni. Mir, ki raste tam, kjer so ljudje ljubeče pozorni do stisk in potreb bližnjega. Mir, ki se naseli tam, kjer si ljudje zaupajo in so drug do drugega iskreni.

Ko torej prižigamo na adventnem venčku drugo svečo, mislimo na mir, ki ga med nas prinaša Jezus Kristus. Na mir, ki nas napolnjuje, kadar živimo po zapovedih evangelija, na mir, ki vlada v naših družinah in naših vaseh, kadar smo pozorni na potrebe naših bližnjih in končno na mir, ki se v naših srcih naseli, ko se prepustimo ljubeči Božji roki.

Veliki slovenski filozof in teolog Aleš Ušeničnik je zapisal: *»Največja sreča je mir srca. Če pa hočeš doseči mir srca, se moraš učiti modrosti. Začetek modrosti je, da ločiš, kaj je v tvoji moči in kaj ni.«* Amen.